

БОСНА И ХЕРЦЕГОВИНА
РЕПУБЛИКА СРПСКА
ВРХОВНИ СУД РЕПУБЛИКЕ СРПСКЕ
БАЊА ЛУКА
Број: 85 0 П 070035 20 Рев
Бања Лука, 12.11.2021. године

Врховни суд Републике Српске у вијећу састављеном од судија Сенада Тице, као предсједника вијећа, Росе Обрадовић и Горјане Попадић, као чланова вијећа, у правној ствари тужитеља Ј.Ј. из Д., кога заступа С.М., адвокат из Д., против тужене Ж.П. рођене С. из Д., настањена у М., А., коју заступа Ј.С., адвокат из Д., ради утврђења и исплате, вриједност спора 31.000,00 КМ и по противтужби тужене – противтужитељице Ж.П., против тужитеља – противтуженог Ј.Ј., ради утврђења брачне имовине, вриједност спора 49.000,00 КМ, одлучујући о ревизији тужене – противтужитељице против пресуде Окружног суда у Добоју број 85 0 П 070035 20 Гж 2 од 24.6.2020. године, на сједници одржаној 12.11.2021. године, донио је

ПРЕСУДУ

Ревизија се одбија.

Захтјев тужитеља за накнаду трошкова састава одговора на ревизију, се одбија.

Образложење

Првостепеном пресудом Основног суда у Добоју број 85 0 П 070035 19 П 2 од 3.3.2020. године обавезана је тужена - противтужитељица Ж.П. (даље: тужена) да тужитељу - противтуженом (даље: тужитељ):

- исплати износ од 69.200,00 КМ, као противвриједност двособног стана у Д., ближе означеног у ставу I тачка 1. изреке пресуде, уписан у Књигу уложених уговора о откупу стамбених зграда и станова, Лист број 8893 к.о. Д., као својина тужитеља са 1/1 и исплаћени износ од 10.000,00 КМ, на име испуњења његове обавезе по основу уговора о подјели брачне тековине, са законском затезном каматом од 1.1.2016. године до исплате;
- да тужитељу исплати износ од 10.000,00 КМ, као противвриједност покретних ствари којима је опремљен наведени стан и
- утврђено је да су тужитељ и тужена у току трајања брачне заједнице стекли заједничку штедњу у износу од 8.783,00 EUR код N.P.б. а.д. Б.Л., Филијала Д. и 7.500,00 CHF и да тужитељу по основу стицања брачне имовине припада $\frac{1}{2}$ дијела наведених средстава, што је тужена дужна признати и обавезана је да тужитељу исплати $\frac{1}{2}$ те штедње, док је одбијен захтјев преко наведеног износа, као и захтјев за утврђење да заједничку имовину чине средства код S. а.д. Б.Л. у износу од 13.500,00 EUR, на рачуну број ... (конто ...), слиједом тога и захтјев да тужитељу припада $\frac{1}{2}$ наведених средстава.

Истом пресудом усвојен је противтужбени захтјев тужене и утврђено је, да су тужена и тужитељ стекли заједничку брачну имовину и то:

- некретнине – кућу, помоћне објекте и двориште, све уписане у п.л. број 2794 и парцеле уписане у п.л. број 5530 и п.л. број 5529, све у к.о. Д., ближе означене у изреци пресуде и то у дијеловима који су у означеним п.л. уписани у корист тужитеља и да туженој на име њеног удјела у стицању наведене имовине припада $\frac{1}{2}$ дијела, што је тужитељ дужан признати и трпјети да се тужена упише у јавним књигама код Управе, ПЈ Д. као супосједник са $\frac{1}{2}$ дијела, а у противном да се на основу ове пресуде упише као супосједник на наведеним некретнинама без даљег пристанка тужитеља; и

- да заједничку брачну имовину тужитеља и тужене чине и покретне ствари набројане у изреци пресуде, што је тужитељ дужан признати и трпјети; док је одбијен противтужбени захтјев тужене, да се утврди да А.Ј. до.о. Д., уписано код Округног привредног суда Добој, МБС:... представља брачну имовину и да туженој на име њеног удјела припада право од $\frac{1}{2}$ оснивачког удјела и капитала наведеног пословног субјекта, што би тужитељ био дужан признати и трпјети да се тужена упише као суоснивач и сувласник капитала у висини од $\frac{1}{2}$ тог Друштва, у противном да ће пресуда бити основ да се тужена упише са својим правима у регистру код Округног привредног суда у Добоју; те захтјев да износ од 69.200,00 КМ, као противвриједност наведеног стана представља њихову заједничку имовину и да тужитељици на име њеног удјела у припада $\frac{1}{2}$ дијела, што би тужени био дужан признати и трпјети; као и захтјев да се утврди да је противвриједност покретних ствари којима је опремљен предметни стан њихова брачна имовина и да је удио тужене у стицању $\frac{1}{2}$ дијела и одлучено је да свака странка сноси своје трошкове поступка.

Другостепеном пресудом Округног суда у Добоју број 85 0 П 070035 20 Гж 2 од 24.6.2020. године, жалба тужене је дјелимично усвојена и првостепена пресуда преиначена у дијелу става I тачка 1. тако, што је законска затезна камата на „до сада исплаћени износ од 10.000,00 КМ“ досуђена умјесто од „01.01.2016. године“, почев од „20.03.2019. године“, као и у истом ставу, тачка 3. тако, што је износ од „8.783,00 EUR“ снижен на износ од „8.443,00 EUR“, док је у осталом дијелу жалба одбијена и првостепена пресуда у преосталом дијелу потврђена и одбијен је захтјев тужитеља за накнаду трошкова жалбеног поступка у износу од 1.316,25 КМ.

Тужена ревизијом побија другостепену пресуду због повреда одредаба парничног поступка и погрешне примјене материјалног права и предлаже да се побијана пресуда преиначи тако да се одбије тужбени захтјев тужитеља у првом, другом и трећем ставу изреке, као и у одбијајућем дијелу противтужбеног захтјева тужене тако, да исте усвоји уз накнаду трошкова поступка или да ту пресуду у побијаном дијелу укине и предмет врати на поновно суђење.

Тужитељ у одговору на ревизију предлаже да се ревизија одбије и да се обавезе тужена да му накнади трошкове састава одговора на ревизију у износу од 1.316,25 КМ.

Ревизија није основана.

Предмет спора по тужби и противтужби су захтјеви странака за утврђивање обима заједничке имовине стечене у току трајања брачне заједнице и њихових удјела у тој имовини, те њихови захтјеви за исплатом одређених новчаних износа и утврђење других права која се темеље на сувласничким дијеловима заједничке имовине.

Током поступка који је претходио доношењу нижестепених пресуда, у погледу чињеница релевантних за одлучивање о ваљаности другостепене пресуде у дијелу који

се побија ревизијом, утврђено је да су тужитељ и тужена брачну заједницу засновали 9.4.1994. године, да су стекли кћерку Ј.Ј., која је рођена ...1997. године, да је њихова брачна заједница фактички престала у априлу-мају 2014. године и да је брак разведен пресудом Основног суда у Добоју број: 85 0 П 044961 14 П од 4.9.2014. године, која је постала правоснажна дана 4.10.2014. године, а малољетно дијете је повјерено на заштиту и васпитање оцу, уз обавезу мајке да доприноси њеном издржавању; да су тужитељ (као купац) и М.Т. (као продавац) закључили купопродајни уговор 8.3.2000. године, чији предмет су некретнине у Б. к.о. Д. које је идентификовала вјештак геометар Р.М., уписане: у п.л. број 2749 к.о. Д. као посјед тужитеља са 1/1, у п.л. број 5530 к.о. Д. као посјед тужитеља са 2/16 дијела и у п.л. број 5529 као посјед тужитеља са ½ дијела; да је купопродајна цијена за наведене некретнине исплаћена и објекти реновирани заједничким средствима тужитеља и тужене; да је отац тужитеља 4.2.2004. године основао СЗР месница Ј. у Д., која је престала са радом 6.7.2011. године у којој је тужитељ радио и да је радио и у трговини свога оца; да је тужена на рад у Ш. (гдје је радила њена мајка), отишла 1995. године (на 3 мјесеца), а од 1998. године је непрекидно радила и у вријеме развода брака и да је становала код своје мајке и није имала издатака по том основу; да су након развода брака тужитељ и тужена 29.7.2016. године закључили уговор о подјели брачне тековине, број ОПУ-..., по којем је тужитељу припала имовина у Б. к.о. Д. и Привредно друштво А.Ј. д.о.о. Д., а тужитељ се обавезао да ће туженој, као накнаду за ½ дијела брачне имовине дати у власништво и посјед двособан стан, површине 54 м², уписан у Књигу уложених уговора о откупу стамбених зграда и станова, Лист непокретности број 8893 к.о. Д., на име тужитеља са 1/1 и да ће јој исплатити 40.000,00 КМ у 40 мјесечних рата, почев од 1.1.2016. године, по ком основу је туженој исплатио износ од 10.000,0 КМ; да су 22.9.2014. године Г.п. д.о.о. Д. за грађевинарство, трговину и угоститељство (продавац) и А.Ј. д.о.о. Д. (купац) закључили уговор број ОПУ-... о купопродаји стана, чију цијену у износу од 69.200,00 КМ је купац исплатио на дан закључења уговора; да су 16.5.2016. године А.Ј. д.о.о. у Д. (продавац) и Ј.Ј. (овдје тужитељ, као купац) закључили уговор о купопродаји напријед наведеног стана и да је тужитељ стан отплатио Друштву закључно са 2018. годином, како је нашао и хронологију отплате приказао финансијски вјештак Љ.Л.; да је тужитељ приликом предаје предметног стана туженој по основу уговора о подјели брачне тековине, стан опремио намјештајем у вриједности од 10.000,00 КМ, о чему се такође изјаснио поменути финансијски вјештак наводећи, да је пореска фактура број ... од 15.4.2016. године, која је издата од стране Д.с. с.п. Б.З. о испоруци робе потписана од стране тужитеља и овлаштеног лица те фирме; да је укидним рјешењем Округног суда у Добоју број 85 0 П 0700035 19 Гж од 20.3.2019. године, првостепена пресуда одржана на снази у дијелу одлуке о поништењу наведеног уговора о подјели брачне тековине од 29.7.2016. године (у ком дијелу није ни побијана); да је рјешењем Округног привредног суда у Добоју број 60-0-РЕГ-11-000 297 од 29.6.2011. године, у регистар суда извршен упис оснивања друштва са ограниченом одговорношћу А.Ј. д.о.о. Д., чији је оснивач Ј.Ј., са основним капиталом у износу од 5.000,00 КМ, са учешћем у капиталу у наведеном износу; да је према платним листама тужена остваривала мјесечну зараду од 2.500,00 до 2.600,00 CHF; да је тужена (поклонопримац) са својом мајком S.J. (поклонодавац), дана 10.12.2013. године закључила уговор о поклону износа од 8.000,00 EUR и 3.000,00 CHF, а 10.7.2014. године и уговор о поклону износа од 28.500,00 EUR; да су према аналитичком картицама N. P.б. Б.Л., Фиљјала Д., на рачуну тужене на дан 12.5.2014. године, када је већ била прекинута брачна заједница између парничних странака, били положени износи од 8.783,00 EUR и 7.500,00 CHF; да је тужена предметни стан продала С.Ј., који је уписан у Књигу уложених уговора о откупу стамбених зграда и станова к.о. Д., Лист број 1063, као власник истог са 1/1; да су тужена (купац) и Ж.М. (продавац) дана 25.12.2017. године

закључили уговор о купопродаји број ОПУ-..., чији предмет је стамбени објекат и двориште, уписани у Лист непокретности број 1477 к.о. Л.; и да је тужитељ тужбу у овој правној ствари поднио 29.1.2018. године, а тужена противтужбу дана 9.7.2019. године.

На основу овако утврђеног чињеничног стања првостепени суд је закључио, да имајући у виду да је предметни стан купило д.о.о. А.Ј. у Д., које је стан продало тужитељу, да исти - иако је купљен у току трајања брачне заједнице, не представља брачну имовину парничних странака и да стога, ни новчана средства у износу од 69.200,00 КМ (као противвриједност тога стана), не представљају брачну имовину тужитеља и тужене, као ни износ од 10.000,00 КМ, који је тужитељ исплатио туженој у испуњењу своје уговорне обавезе по основу уговора о подјели брачне тековине. Из ових разлога је обавезао тужену да тужитељу врати ове новчане износе, а одбијен је њен противтужбени захтјев да се утврди да наведени износ од 69.200,00 КМ и противвриједност покретних ствари којима је био опремљен предметни стан, представљају њихову заједничку имовину и да туженој у тој имовини припада $\frac{1}{2}$ дијела. Даље је закључио да је основан тужбени захтјев тужитеља за исплату износа од 10.000,00 КМ (противвриједност покретних ствари – намјештаја, за предметни стан), које је купио својим личним средствима наводећи, да се тужена продајом стана заједно са стварима, обогатила за вриједност тих ствари; те да износи од 8.783,00 EUR 7.500,00 CHF, који су на дан фактичког прекида брачне заједнице били на рачуну тужене код напријед наведене Банке, представљају заједничку имовину тужитеља и тужене и да је удио тужитеља у стицању истих $\frac{1}{2}$ дијела, слиједом чега је усвојио захтјев тужитеља у том дијелу, а одбијен је захтјев преко овог износа.

Полазећи од утврђења да су објекти, двориште и њива у к.о. Д., Б. - уписани у п.л. број 2794 на име тужитеља са 1/1, некретнине уписане у п.л. број 5530, као супосјед тужитеља са 2/16 дијела и у п.л. број 5529, као његов супосјед са $\frac{1}{2}$ дијела, стечене у току трајања брачне заједнице између тужитеља и тужене и њиховим заједничким средствима, на основу уговора о купопродаји од 8.3.2000. године, а не средствима од продате имовине оца тужитеља М.Ј. и дједа тужитеља С.Ј. (која се налазила у Федерацији Босне и Херцеговине), како тужитељ тврди и да ни једна од парничних странака није оборила законску претпоставку о свом већем удјелу претпостављеног $\frac{1}{2}$ дијела, првостепени суд је усвојио противтужбени захтјев тужене, да предметне некретнине представљају брачну имовину и да је једнак удио тужитеља и тужене у стицању истих, те је из истих разлога усвојио и захтјев у односу на покретне ствари у тим објектима, као у ставу II изреке пресуде. Имајући у виду да је оснивач А.Ј. д.о.о. Д., тужитељ и да статус члана друштва и права која из тога произлазе може стећи само лице које је унијело улог у Друштво, јер се уношењем оснивачког улога од стране једног супружника, не могу конституисати чланска права на страни другог супружника, који није суоснивач само због чињенице да улог представља њихову заједничку имовину, одбијен је захтјев тужене за утврђење да наведено Друштво представља њихову заједничку имовину и да јој припада $\frac{1}{2}$ дијела оснивачког удјела и капитала и да се обавезе тужитељ да то призна и трпи да се тужена упише као суоснивач и сувласник од $\frac{1}{2}$ дијела Друштва.

Другостепени суд је прихватио чињенична утврђења и правне закључке првостепеног суда, осим у дијелу одлуке о почетку тока законске затезне камате на износе из става I тачка 1. изреке првостепене пресуде и у погледу висине штедне тужене код Н. Р.Б. Б.Л., Филијала у Д. (став I тачка 2. изреке исте пресуде), па је првостепену пресуду у том дијелу преиначио, као у изреци побијане пресуде, а у осталом дијелу је жалбу одбио и исту пресуду у преосталом дијелу потврдио.

Нижестепене пресуде су правилне и ревизионим наводима нису доведене у озбиљну сумњу.

Из чињеничног утврђења нижестепених судова произлази, да су се наведеним уговором о подјели имовине стечене у браку тужитељ и тужена сагласили, да њихову брачну имовину представљају некретнине које се налазе у к.о. Д., Б., из п.л. број 2794, п.л. број 5530 и п.л. број 5529, које су уписане на име тужитеља и А.Ј. д.о.о. у Д., те да су исту имовину подијелили на начин: да су тужитељу припале напријед наведене некретнине и у искључиво власништво Друштво А.Ј. д.о.о. у Д., у односу на које се тужена „неопозиво одрекла права на добит наводећи, да на истом не полаже никакво право“. Истим уговором тужитељ се обавезао да ће туженој, на име њеног удјела од ½ дијела у стицању брачне имовине предати у власништво и посјед двособан стан, ближе означен у ставу I тачка 1. изреке првостепене пресуде и износ од 40.000,00 КМ у 40 мјесечних рата, почев од 1.1.2016. године, те је у испуњењу обавезе из основа тог уговора, тужитељ предао туженој у власништво и у посјед предметни стан и исплатио јој мјесечну рату у износу од 10.000,00 КМ, како се уговором обавезао.

Правилно су нижестепени судови судили када су усвајањем противтужбеног захтјева тужене, утврдили да су некретнине које се налазе у к.о. Д., у Б. стечене током трајања брачне заједнице и заједничким средствима тужитеља и тужене и да представљају њихову заједничку имовину. При том је, за овакав закључак без значаја чињеница да је предметни уговор о подјели брачне тековине од 29.7.2016. године, правоснажном пресудом Основног суда у Добоју од 13.12.2018. године поништен, јер исти закључак произлази и из других проведених доказа, прије свега из уговора о купопродаји тих некретнина од 8.3.2000. године. Слиједом тога, правилан је закључак судова да тужитељ није доказао своју тврдњу да је те некретнине купио његов отац и да их је „преписао на тужитеља“, као ни наводе, да су исте купљене средствима добијеним продајом некретнина оца и дједа тужитеља, чији су они били предратни власници, јер су њихове некретнине продате далеко касније (некретнине оца тужитеља М.Ј., су продате 6.10.2006. године, а дједа тужитеља С.Ј., 27.8.2004. године), у односу на вријеме закључења купопродајног уговора између тужитеља, као купца и М.Т., као продавца, о чему првостепена пресуда садржи довољне и ваљане разлоге, које је као правилне прихватио и другостепени суд. Из ових разлога, побијана пресуда у том дијелу донесена је правилном примјеном одредби члана 270. став 5. и члана 272. став 1. Породичног закона („Службени гласник Републике Српске“, број 54/02 до 63/14, даље: ПЗ).

Супротно наводима ревизије, и по оцјени овога суда, предметни стан нема карактер брачне имовине тужитеља и тужене из разлога, што је брачна заједница између њих фактички прекинута 12.5.2014. године, како је потврдила тужена, што произлази и из исказа тужитеља који је навео да је до фактичког прекида брачне заједнице дошло у априлу - мају 2014. године, брак је разведен поменутом пресудом Основног суда у Добоју од 4.9.2014. године, која је правоснажна са даном 4.10.2014. године, док је уговор о купопродаји тога стана између продавца и купца А.Ј. д.о.о. у Д., закључен 22.9.2014. године, то јесте, након фактичког прекида брачне заједнице, а уговор између тог Друштва и тужитеља је закључен 16.5.2016. године и што је на крају тужитељ, према налазу наведеног финансијског вјештака, својим средствима отплатио продајну цијену стана. Из наведеног произлази несумњив закључак да наведени стан представља посебну имовину тужитеља, коју предвиђа одредба члана 270. став 7. ПЗ, како су правилно судили и нижестепени судови.

Када се има у виду да је правоснажном пресудом Основног суда у Добоју број 85 0 П 070035 19 Гж од 20.3.2019. године поништен уговор број: ОПУ-... од 29.7.2016. године о подјели брачне тековине између тужитеља и тужене, те правне посљедице поништења уговора, које предвиђа одредба члана 113. Закона о облигационим односима („Службени лист СФРЈ“, број 29/78, 39/85 и 57/89, те „Службени гласник Републике Српске“ број 17/93, 3/96 и 39/03 и 74/04), у ситуацији када је предметни уговор био испуњен у дијелу којим је тужитељ предао туженој у власништво и у посјед предметни стан, има се извршити враћање датог, а ако то није могуће (као у конкретном случају, јер је тужена предметни стан продала трећем лицу), има се дати одговарајућа накнада у новцу, која се овдје тражи у висини купопродајне цијене стана. Стога је правилна одлука о усвајању захтјева тужитеља да му врати купопродајну цијену предметног стана у износу од 69.200,00 КМ и износ од 10.000,00 КМ, који јој је исплаћен по основу испуњења уговора о подјели брачне тековине (прије поништења истог), све са законском затезном каматом од 20.3.2019. године до исплате, како је судио другостепени суд. Посљедично томе, правилна је и одлука о одбијању противтужбеног захтјева тужене, да се утврди да износ од 69.200,00 КМ представља брачну имовину парничних странака и да је њен удио у стицању истог $\frac{1}{2}$ дијела.

Будући да је тужитељ приликом предаје наведеног стана (по основу уговора о подјели брачне имовине) туженој, предао и покретне ствари – намјештај, што тужена и не спори, у вриједности од 10.000,00 КМ за које је, према налазу наведеног финансијског вјештака, продавац Д.с. с.п. Б.З. издао пореску фактуру број ... од 15.4.2016. године, чију ваљаност тужена уопштено и без икаквих аргумената у ревизији оспорава, које је купио својим личним средствима, скоро двије године након фактичког прекида брачне заједнице, та средства представљају посебну имовину туженог. Зато и из разлога што тужена, своју тврдњу у погледу неваљаности наведене фактуре није доказала (члан 7. став 1. и члан 123. став 1. Закона о парничном поступку „Службени гласник Републике Српске“, број 58/03 до 61/13, даље: ЗПП) и имајући у виду да је исте ствари продала купцу предметног стана, побијана пресуда је и у овом дијелу правилна, па се ревизиони наводи у том правцу указују неоснованим.

Тужитељ је на основу аналитичких картица N.P.б. Б.Л., Филијала у Д. доказао да је на рачунима тужене на дан 12.5.2014. године, када је већ била прекинута њихова брачна заједница, био положен износ од 8.443,00 EUR и 7.500,00 CHF, а тужена је своју тврдњу, да се ради о средствима која јој је мајка поклонила требала и доказати, сагласно одредби члана 7. став 1. и 123. став 1. ЗПП што она, на поуздан начин није учинила. И када би се ти уговори прихватили као ваљани докази (што нижестепени судови нису учинили и о чему су дали довољне разлоге), по природи ствари уговор о поклону од 10.7.2014. године (износа од 28.500,00 EUR), који је закључен након наведеног дана фактичког прекида брачне заједнице, не представља доказ да су наводи тужене истинити, а ни уговор од 10.10.2013. године за који се, с обзиром да потписи уговорача нису овјерени од стране надлежног органа, не може са сигурношћу утврдити да је тада и сачињен. Стога се не могу прихватити основаним ревизиони наводи тужене у погледу побијања правоснажне одлуке у овом дијелу, као и у дијелу којим се тврди да је износ од 8.443,00 EUR туженој исплаћен од стране послодавца, по основу здравственог и пензијског осигурања, о чему нижестепене пресуде садрже ваљане и аргументоване разлоге, које прихвата и овај суд и који се наводима ревизије не доводе у сумњу.

Према одредби члана 1. став 1. Закона о привредним друштвима („Службени гласник Републике Српске“, број 127/08 до 82/19, даље: ЗПД), привредно друштво је правно лице које оснивају правна и/или физичка лица ради обављања дјелатности у циљу стицања добити. Друштво са ограниченом одговорношћу, како је организовано предузеће А.Ј. д.о.о. у Д., је привредно друштво које оснива једно или више правних и/или физичких лица, у својству чланова друштва, ради обављања одређене дјелатности (члан 99. ЗПД); друштво са ограниченом одговорношћу одговара за своје обавезе цјелокупном имовином (став 2.). Удио члана друштва са ограниченом одговорношћу може се слободно преносити, ако овим законом, оснивачким актом или уговором чланова друштва није другачије уређено (члан 120. ЗПД). Сагласно наведеном, улози које улагачи уносе у друштво са ограниченом одговорношћу (овдје је то тужитељ), имају своја имовинска права, удио у Друштву, који је по вриједности сразмјеран висини улога, каква права, не припадају туженој, како се неосновано тврди у ревизији.

Из наведених разлога, супротно наводима ревизије, нема правног основа да се у оквиру правног института брачне имовине може утврђивати удио у предузећу, јер иако се код друштва са ограниченом одговорношћу, ради о друштву капитала, оно се карактерише неким од особина друштва лица, личним особинама чланова Друштва које су битне за настанак, постојање, промјену чланова и престанак Друштва по принципу „један удио један члан“. Према томе, ступање у Друштво може се вршити искључиво преносом (формалним уговором) или наслеђивањем и ни један други вид подјеле удјела односно улога којим би се нарушила наведена правна природа овог облика предузећа, супротно наводима ревизије, није могућ јер није предвиђен Законом.

Дакле и под условом да је удио оснивача у А.Ј. д.о.о. у Д., настао улагањем новчаних средстава остварених радом оба брачна супружника за вријеме брачне заједнице, сматра њиховом заједничком имовином, тужена нема право да захтијева да се на имовини тог правног лица (које има свој властити субјективитет, независно од субјективитета оснивача), утврди њен сувласнички дио од $\frac{1}{2}$. Удио у привредном субјекту конституише права и обавезе које припадају његовом имаоцу. Удјелом се може слободно располагати у складу са законом и актима друштва, али стицањем удјела (чак и када он износи 100%) његов имаоцац (тужитељ као оснивач, па преко њега ни тужена, као његов брачни супружник), не стиче власничка или сувласничка права на имовини или појединим дјеловима имовине, односно на покретним и непокретним стварима које припадају Друштву. Средства рада којима се обавља предузетничка дјелатност и под условом да потичу од заједничке имовине брачних супружника, имају карактер посебне имовине предузећа и предмет су одговорности за обавезе које предузеће заснива према трећим лицима.

Осим наведеног, сагласно одредби члана 3. тачка 2. уговора о подјели брачне тековине, тужена се „неопозиво одрекла права на добит од наведеног привредног друштва и на исто не полаже никаква права“. Истина, наведени уговор је поништен, о чему је напријед било говора. Међутим, та изјава тужене, по оцјени овога суда, представља правно релевантну чињеницу која је од значаја за исход самога спора. Овакав закључак је у складу и са начелима правичности и равноправности о којима говори ПЗ и на којима се заснива брак и породична заједница, као и имовински односи брачних супружника (између осталих члан 4. став 2. и члан 272. став 1. ПЗ), која су налагала да се у погледу противтужбеног захтјева тужене у односу на правно лице које је основао тужитељ, суди на начин како су судили нижестепени судови. Наиме, тужитељ је од рођења њихове заједничке кћерке Ј.Ј., уз помоћ својих родитеља искључиво водио бригу

о њеном подизању, васпитању и школовању (и читаво то вријеме је остваривао зараду, као и тужена), што произлази и из њеног исказа приликом саслушања као свједока о томе, како је дошла до сазнања да је тужена на двије штедне књижице имала положен износ „од 45.000,00 до 50.000,00 EUR“, о чему тужитељ није имао сазнање и што је био и разлог за поништење наведеног уговора о подјели брачне тековине, при чему је навела „одрасла сам са оцем и имала сам јаку потребу да то урадим и да му покажем, да он не буде оштећен“. Из наведених разлога, наводи ревизије у односу на овај дио одлуке, а ни указивање на одлуке Уставног суда Босне и Херцеговине означене у ревизији, с обзиром на чињеничну и правну ситуацију у овом предмету, не може исходити другачију одлуку у овој спору.

Нижестепени судови су у својим одлукама дали јасне и ваљане разлоге, изрека првостепене пресуде није у супротности са разлозима датим у образложењу, а пресуде су засноване на правилној примјени материјалног права, па ревизиони приговори у овом правцу, нису основани.

Из наведених разлога, а на основу одредбе члана 248. ЗПП, одлучено је као у изреци.

Одбијен је захтјев тужитеља за накнаду трошкова састава одговора на ревизију у износу од 1.316,25 KM, јер исти у смислу одредбе члана 387. став 1. ЗПП, не представља неопходну радњу у поступку која је утицала на одлуку по ревизији.

Предсједник вијећа
Сенад Тица

Тачност отправка овјерава
Руководилац судске писарнице
Биљана Аћић